Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 8 Tdo 1290/2010, ECLI:CZ:NS:2010:8.TDO.1290.2010.1

Číslo: 44/2011

Právní věta:

Jestliže poškozený svěří pachateli k určitému účelu soubor věcí (peněženka, taška apod.), ač k účelu svěření má sloužit jen některá z věcí, které jej tvoří, je svěřenou věcí celý soubor věcí, protože jak poškozený, tak pachatel mohou o rozsahu svěření rozhodovat a popřípadě ze svěření vyloučit věci, jež přímo s účelem, který má zajišťovat, nesouvisí. Pokud pachatel úmyslně nakládá s věcmi v rozporu s účelem svěření a tím majiteli způsobí škodu, dopouští se trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. Nyní jde o trestný čin zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku. ohledně celého souboru věcí, nejen ohledně věci konkrétně určené ke splnění účelu svěření.

Svěřil-li tedy poškozený pachateli peněženku, která obsahovala nejen peníze určené na nákup zboží, ale i další věci, přičemž pachatel peníze použil pro vlastní potřebu a ostatní věci zahodil, dopustil se trestného činu zpronevěry nejen ohledně peněz, ale též peněženky a dalších věcí, které v ní byly obsaženy a o nichž věděl, že v ní mohou být, a pro ten případ byl srozuměn s tím, že poškozenému tak svým jednáním způsobí škodu (k tomu přiměřeně č. 8/1986-II. Sb. rozh. tr.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.11.2010

Spisová značka: 8 Tdo 1290/2010

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zpronevěra

Předpisy: § 248 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného E. K. zrušil podle § 265k odst. 1 tr. ř. usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2010, sp. zn. 9 To 225/2010, a rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 21 T 11/2009. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Chebu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 21 T 11/2009, byl obviněný E. K. uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák., kterého se podle popsaných skutkových zjištění dopustil tím, že dne 22. 5. 2009 v přesně nezjištěné době mezi 20.00 hod. a 21.00 hod. převzal na lavičce v obci L. K. od poškozeného D. Z. černou koženou peněženku v hodnotě 100 Kč, ve které se nacházela přesně nezjištěná finanční hotovost, nejméně však 250 Kč, občanský průkaz, kartička VZP a volná celoroční zaměstnanecká jízdenka na vlak v hodnotě 10 500 Kč, vše na jméno poškozeného, když z peněz v peněžence měl zakoupit ve večerce nějaké jídlo a pití, peněženku však poškozenému již nevrátil a šel s ní do travního prostoru v L. ulici poblíž P. Restaurantu, kde z peněženky vzal finanční hotovost a peněženku s doklady zahodil do trávy, odcizenou finanční hotovost pak použil pro svou potřebu, čímž způsobil poškozenému D. Z. škodu ve výši nejméně 10 850 Kč.

Za tento trestný čin byl obviněný odsouzen podle § 248 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Odvolání, které obviněný proti shora uvedenému rozsudku podal, Krajský soud v Plzni jako soud odvolací usnesením ze dne 15. 6. 2010, sp. zn. 9 To 225/2010, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Obviněný podal prostřednictvím obhájce Mgr. Z. P. proti tomuto usnesení odvolacího soudu z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání. V něm zejména namítl, že soudy obou stupňů v rozhodnutích, jimiž byl uznán vinným, nesprávně po právní stránce trestní věc posoudily. Obviněný připustil, že se skutku, jenž mu je kladen za vinu, dopustil, avšak má za to, že v něm není možné shledávat trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák., protože nebyla naplněna materiální stránka tohoto trestného činu. V peněžence o hodnotě 100 Kč se nacházela částka 250 Kč v hotovosti a zaměstnanecká jízdenka na dopravu ČD, jejíž hodnota byla stanovena podle vyjádření zaměstnavatele obviněného na částku 10 500 Kč. Obviněný však považoval za nesprávné, že právě tato zaměstnanecká jízdenka byla určující pro stanovení výše způsobené škody, neboť tato byla jednotlivě identifikovatelná pro držitele, a nikoliv druhově určena pouze pro poškozeného. Jedná se o identifikovatelný jízdní průkaz na určitou dobu. Vystavení takové jízdenky, která není ceninou ani cenným papírem, je evidována, a v případě ztráty je vystaven duplikát, aniž by bylo nutné znovu hradit cenu. S ohledem na tyto skutečnosti nebylo možné za škodu považovat hodnotu této jízdenky. V takovém případě škoda nedosahuje výše zakládající trestný čin, ale jde toliko o přestupek. Ze všech těchto důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265l tr. ř. napadená rozhodnutí zrušil a Okresnímu soudu v Chebu přikázal, aby věc znovu rozhodl.

K tomuto dovolání se písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž byl opis dovolání zaslán. Po shrnutí obsahu podaného dovolání s poukazem na ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák. a § 4 písm. a) tr. zák. uvedl, že pokud dovolatel namítl, že tzv. zaměstnanecká jízdenka byla jednotlivě identifikována pro držitele, kterým byl na časově omezenou dobu poškozený, nelze dovodit, že by takovým způsobem obviněný zpochybnil, že bezprostředním následkem bylo zkrácení majetku poškozeného v rozsahu představujícím hodnotu jím přisvojené jízdenky, ale taková skutečnost může směřovat pouze do oblasti náhrady škody. Státní zástupce se neztotožnil ani s námitkou o nedostatku potřebného stupně společenské nebezpečnosti, ale shledal, že důvod k postoupení věci příslušnému orgánu k projednání jako přestupek by mohl zakládat nedostatek subjektivní stránky k vzniklému následku. Státní zástupce zdůraznil, že popsaný stav věci vyvolává pochybnosti o tom, jak dovolatel nahlížel na případnou majetkovou hodnotu dokladů poškozeného včetně předmětné zaměstnanecké jízdenky, event. jaká byla jeho představa o případné škodě, což jsou okolnosti, které soudy prozatím nezkoumaly a otázku vnitřního vztahu obviněného ke vzniklému následku ve vytýkaném směru neobjasnily. Vznikají tak důvodné pochybnosti, zda celková výše škody přesahující hranici škody nikoli nepatrné, způsobené přisvojením si věcí poškozeného, byla pokryta odpovídající formou dovolatelova zavinění. Státní zástupce považoval za nutné tyto nejasnosti

odstranit a najisto postavit trestnost činu, který je předmětem tohoto řízení. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud napadená rozhodnutí zrušil včetně dalších rozhodnutí, jichž se zrušení dotýká a aby věc přikázal k novému pojednání rozhodnutí soudu prvního stupně.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Za splnění těchto podmínek Nejvyšší soud s ohledem na to, že dovolání lze podat pouze z důvodů taxativně stanovených v § 265b tr. ř., a jejich existence je podmínkou pro provedení přezkumu dovolacím soudem, podle obsahu podaného dovolání shledal, že uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., lze považovat za důvod dovolání v tomto zákonném ustanovení vymezený. Podle něho se dovolání podává, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Takto stanoveným podmínkám obviněný dostál, neboť vytýkal výlučně vady právní, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin zpronevěry, ačkoli o trestný čin nejde.

Nejvyšší soud na podkladě podaného dovolání usoudil, že bylo uplatněno v souladu s označeným dovolacím důvodem, a když neshledal takové okolnosti, pro něž by bylo nutné dovolání odmítnout ve smyslu § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Vzhledem k tomu, že obviněný byl uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák., je nutné předeslat, že tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou.

Zpronevěra je trestným činem, je-li způsobena na cizím majetku škoda nikoli nepatrná, za níž se považuje škoda nejméně 5000 Kč (§ 89 odst. 11 tr. zák.), jinak přichází v úvahu posouzení jednání pachatele jako přestupku proti majetku. Způsobenou škodou je zde celá skutečná hodnota zpronevěřené věci.

K dalším znakům skutkové podstaty tohoto trestného činu je vhodné uvést, že věc je svěřena pachateli, jestliže je odevzdána do jeho faktické moci s tím, aby s věcí nakládal určitým způsobem. Pachatel si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, jestliže s ní naloží v rozporu s účelem, k němuž mu byla dána do opatrování nebo do dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěření (srov. rozhodnutí č. 18/1957 Sb. rozh. tr.).

Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl, který musí zahrnovat všechny znaky objektivní stránky.

Zavinění vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech okolností případu, za kterých ke spáchání trestného činu došlo. Může to být i určité chování pachatele, neboť i jednání je projevem vůle.

Podle § 4 tr. zák. je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem [úmysl přímý podle § 4 písm. a) tr. zák.], nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn [úmysl nepřímý podle § 4 písm. b) tr. zák.], přičemž k naplnění subjektivní stránky úmyslného trestného činu postačuje, je-li spáchán alespoň v úmyslu nepřímém.

Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je závěrem právním. Tento právní závěr o subjektivních znacích trestného činu se však musí zakládat na skutkových zjištěních

soudu vyplývajících z provedeného dokazování stejně jako závěr o objektivních znacích trestného činu. Skutečnosti duševního (psychického) života významné pro právní závěr o tom, zda tu je zavinění a v jaké formě, jsou předmětem dokazování právě tak jako všechny ostatní okolnosti naplňující znaky trestného činu, a proto zavinění z nich musí logicky vyplynout (srov. rozhodnutí č. 19/1971 Sb. rozh. tr.).

Při zjišťování okolností, které mají význam pro závěr o zavinění, není možné předem přikládat zvláštní význam žádnému důkaznímu prostředku, ale na zavinění a jeho formu je třeba usuzovat ze všech konkrétních okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, a ze všech důkazů významných z tohoto hlediska, včetně doznání obviněného, pokud existuje. Se zřetelem na zásadu volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.) zákon nepřikládá a priori žádnému důkazu zvláštní význam. Není proto možné jen ze skutečnosti, že obviněný skutek popřel, vyvodit, že zjištění přímého úmyslu nepřichází v úvahu. Tento úmysl, tak jako jiné formy zavinění, je možno zjistit i na podkladě jiných důkazů, nejen z doznání obviněného (srov. rozhodnutí č. 60/1972-IV. Sb. rozh. tr.).

Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo, z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (viz přiměřeně rozhodnutí č. 62/1973 a č. 41/1976 Sb. rozh. tr.).

Ze skutkových zjištěních se podává, že obviněný převzal od poškozeného D. Z. černou koženou peněženku v hodnotě 100 Kč, ve které se nacházela finanční hotovost nejméně 250 Kč, občanský průkaz, kartička VZP a volná celoroční zaměstnanecká jízdenka na vlak v hodnotě 10 500 Kč, vše na jméno poškozeného. Obviněný měl z peněz v peněžence zakoupit jídlo a pití a peněženku pak poškozenému vrátit, což však nedodržel, a peníze si ponechal a použil je pro vlastní potřebu, a peněženku s doklady zahodil do trávy. Způsobená škoda byla vyčíslena na nejméně 10 850 Kč.

Předmětem svěření je ve smyslu § 248 odst. 1 tr. zák. převzetí nejenom peněženky, ale celého jejího obsahu, a proto je součástí tohoto právního vztahu i povinnost přejímatele nakládat s peněženkou, pokud akceptoval při svěření i její obsah, způsobem, kterému byla jako celek svěřena. Pokud pachatel nakládá s peněženkou či jejím obsahem jinak, jedná v rozporu s účelem svěření a dopouští se zpronevěry nejen peněženky, ale činí tak ve vztahu ke každé z jednotlivých částí jejího obsahu. Pachateli totiž při trestném činu zpronevěry nic nebrání, aby v době, kdy takový soubor věcí v rámci jeho svěření přebírá, nezvažoval z něho plynoucí důležité okolnosti a ze svěření nevyloučil některé části tohoto souboru věcí, jež přímo s účelem, který má zajišťovat, nekorespondují, a nejsou-li v souladu s účelem svěření, je svěřiteli nevrátil.

Pro takový případ je totiž nutné vycházet z povahy svěření, které představuje určitý vztah mezi svěřitelem a tím, komu je věc svěřována, a proto může osoba věc přebírající ovlivnit, v jakém rozsahu či obsahu svěřovanou věc přejímá.

Proto jedná-li pachatel s peněženkou a s celým jejím obsahem způsobem, který je v rozporu s účelem svěření, byť využije ve svůj prospěch jen část jejího obsahu a zbytek zahodí, je srozuměn s tím, že svěřiteli způsobí škodu v celém rozsahu svěřených věcí, a proto i za tuto celou škodu odpovídá podle § 248 odst. 1 tr. zák. (přiměřeně srov. rozhodnutí č. 8/1986-II Sb. rozh. tr.)

Když obviněný v projednávané věci v souladu s tím, k čemu mu byla peněženka poškozeným svěřena, nepostupoval, ale v rozporu s účelem svěření si ponechal finanční prostředky v ní uložené, jež použil jen pro svou potřebu, a peněženku s jejím zbylým obsahem zahodil, naplnil uvedené znaky trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák., protože svěřenou věcí je v tomto případě celá peněženka, kterou obviněný převzal i s jejím veškerým obsahem, tedy i se zaměstnaneckou průkazkou na dráhu.

Spornou se v této věci jeví, zda zaměstnanecká jízdenka na vlak, u níž byla hodnota zaměstnavatelem obviněného stanovena na 10 500 Kč, právě v této výši představuje škodu, která poškozenému skutečně vznikla, a rovněž i otázka subjektivního vztahu obviněného k tomuto následku.

Ze zprávy zaměstnavatele obviněného E. ž. P., a. s., vyplynulo, že „poškozený obdržel volnou jízdenku In-gold/Rail plus. Na In-kartě je nahrána aplikace na jeden rok v hodnotě 21 000 Kč. Na základě smlouvy s Českými drahami, a. s., byla cena pro jejich firmu stanovena na výši 10 500 Kč". Podle takto vyjádřené povahy zaměstnanecké jízdenky je zřejmé, že sice jde o movitou věc, avšak specifické povahy, neboť se jedná o tzv. legitimační papír, který může být předmětem zpronevěry, jestliže je s jejím zpronevěřením spojena nenahraditelná ztráta práva. Jedná se tak o věc, jejíž vlastní fyzická hodnota je zanedbatelná, neboť slouží jako doklad o provozování či realizaci určitého práva. V případě zaměstnanecké jízdenky jde o volné jízdné. V takovém případě lze vycházet z hodnoty výhody, která je s takovou jízdenkou spojená, pokud je zřejmé, že její ztrátou poškozenému skutečně vznikla škoda, a proto je nutné zjišťovat, o jakou škodu se v daném případě skutečně jednalo, neboť lze usuzovat, že tím, jak jsou výhoda či právo postupně odčerpávány, se snižuje výše škody vzniklé při její ztrátě. Je-li v předmětné hodnotě vystavena na celý rok, bylo by proto možné dovodit, že v polovině roku již je její hodnota z poloviny vyčerpána, a tedy snížena, a proto by již škoda nemohla vzniknout v její původní hodnotě, kterou před čerpáním výhody měla.

Kromě těchto nejasností týkajících se škody, zůstal rovněž zcela neobjasněn i subjektivní vztah obviněného k tomuto znaku, neboť zavinění obviněného nebylo z potřebných hledisek zkoumáno a soudy na jeho objasnění svou pozornost nesoustředily.

Ve vztahu k výši způsobené škody a zavinění obviněného k ní se vztahující nelze považovat za dostačující, jestliže soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku uvedl, že „hodnota věcí činila 10 850 Kč, což je výše škody, do níž byla započítána jak odcizená finanční hotovost, tak i hodnota zaměstnanecké jízdenky podle vyjádření zaměstnavatele obviněného stanovena částkou 10 500 Kč, neboť i s touto věcí obviněný nakládal jako s vlastní. Obviněný proto jednal v úmyslu přímém podle § 4 písm. a) tr. zák". Takto vyjádřený závěr nereflektuje všechny skutečnosti, které bylo nutné k subjektivnímu vztahu obviněného k výši způsobené škody zkoumat.

Nejvyšší soud považuje za nutné zdůraznit, že s ohledem na stav, který byl ve věci doposud zjištěn, není prozatím provedeným dokazováním podepřen závěr, že se obviněný činu ve vztahu k následku, který mu je kladen za vinu, tj. i ohledně zaměstnanecké jízdenky, dopustil v přímém úmyslu podle § 4 písm. a) tr. zák., jak uzavřel soud prvního stupně. Takový závěr soud řádně nevysvětlil, a ani neuvedl, na základě jakých prokázaných skutečností k němu dospěl, čímž nesplnil zejména podmínku, že závěr o zavinění, musí být opřen o konkrétně zjištěné skutečnosti (srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2004 sp. zn. IV. ÚS 37/2003, uveřejněn ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 33, č. 81).

Tuto nedůslednost neodstranil ani odvolací soud, který v odůvodnění usnesení k obdobné námitce obviněného uvedl, že „pokud obviněný namítá, že do hodnoty svěřených věcí neměla být zahrnuta hodnota zaměstnanecké jízdenky, jízdenka byla pro poškozeného zakoupena jeho zaměstnavatelem od Českých drah za částku 10 500 Kč a v důsledku toho měl poškozený volnou jízdenku na jízdy po železnici po dobu jednoho roku. Pro poškozeného tedy zaměstnanecká jízdenka minimálně tuto hodnotu měla, nešlo tedy o žádnou virtuální hodnotu, takže okresní soud správně uvedenou částku zahrnul do hodnoty svěřených věcí".

Nejvyšší soud, s ohledem na takto nedostatečnou argumentaci svědčící o neúplném a nepřesném vymezení skutečné výše škody a subjektivní stránky k této škodě směřující, považuje rozsudek soudu prvního stupně a na něj navazující usnesení odvolacího soudu za rozhodnutí minimálně předčasná, neboť oba zvažované znaky trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. zůstaly doposud

řádně skutkově neobjasněny a právně nevymezeny, a vznikají tak vážné pochybnosti o tom, zda činem, jenž je obviněnému kladen za vinu, byly i tyto znaky naplněny.

Na základě toho, že Nejvyšší soud shledal námitku uplatněnou obviněným v dovolání za důvodnou, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2010, sp. zn. 9 To 225/2010, i rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 21 T 11/2009, zrušil, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Okresnímu soudu v Chebu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Na soudu prvního stupně, jemuž se věc vrací, bude, aby se oběma spornými otázkami znovu zabýval a ve všech směrech je nejprve výsledky dokazování prokázal a poté po právní stránce ve všech naznačených souvislostech posoudil.

Proto, aby bylo možné učinit jasné a pochybnosti nevzbuzující právní závěry, bude nejprve potřeba vyžádat zprávu od zaměstnavatele obviněného E. ž. P., a. s., i od Č. d., a. s., o jejichž produkt se jedná, a od nichž byla předmětná zaměstnanecká jízdenka v hodnotě 21 000 Kč za částku 10 500 Kč zakoupena. V této zprávě bude potřeba uvést charakter této jízdenky, zejména se zřetelem na to, jaká byla její právní povaha, pro jaké účely a za jakých podmínek byla vydávána, a jaký režim nastupoval, pokud došlo k její ztrátě. Z důvodu výše uvedených bude nutné, aby bylo výslovně sděleno, zda se její hodnota vymezená v prvopočátku, tj. v době jejího vystavení, v průběhu jejího čerpání, event. během roku, na který její platnost dopadá, přiměřeně k době, která uplynula, vyčerpává, anebo zda její hodnota stanovená v době vydání jízdenky je i při jejím průběžném užívání neměnná po celou dobu, na niž byla vystavena.

Podle výsledku tohoto doplnění dokazování bude nutné zaměřit další směr prováděných důkazů. Rozhodně však bude nezbytné vyslechnout obviněného k tomu, zda se seznámil s obsahem peněženky v době, kdy ji od poškozeného přebíral, event. před tím, než peněženku do trávy odhodil, zda zjistil, že v peněžence je tato jízdenka uložena, zda si ověřoval, o jaký doklad se jedná, a proč si nevzal i uvedený zbývající obsah peněženky, resp. proč ji i tyto další věci s peněženkou odhodil.

Poté, co soud takto dokazování doplní, či provede i další důkazy, kterých bude navíc k řádnému objasnění naznačených otázek potřeba, bude nutné, aby znovu určil, jakou škodu obviněný způsobil poškozenému tím, že mu peněženku nevrátil, a v jakém úmyslu k celé zjištěné hodnotě jednal. Podle výsledku provedeného dokazování a z něho dovozených právních úvah bude možné o věci znovu se zřetelem na všechna shora uvedená kritéria o vině obviněného rozhodnout. Nejvyšší soud připomíná, že soud prvního stupně je takto vyjádřenými pokyny vázán.